

Sygn. akt II ZO 65/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **lekarza weterynarii B. B.**

obwinionego o czyn z art. 45 w zw. z art. 4 i art. 19 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych oraz art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 września 2011 r. w sprawie zakresu i sposobu prowadzenia dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej i ewidencji leczenia zwierząt oraz wzorów tej dokumentacji i ewidencji oraz art. 5 i art. 29 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej

na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2022 r.

zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej

na zarządzenie przewodniczącego Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego przy Krajowej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej w Warszawie

z dnia 22 sierpnia 2022 r., sygn. akt KILW/015(2)04/21,

o odmowie przyjęcia kasacji,

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**uchylić zaskarżone zarządzenie i sprawę w przedmiocie
przyjęcia kasacji przekazać Przewodniczącemu Krajowego Sądu
Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Krajowy Sąd Lekarsko Weterynaryjny przy Krajowej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej w Warszawie orzeczeniem z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt KILW/015(2)04/21, zmienił w części orzeczenie Sądu [...] Izby Lekarsko Weterynaryjnej z dnia 19 października 2021 r., uniewinniając obwinionego B. B. od zarzutów popełnienia trzech przewinień zawodowych oraz uznając go za winnego popełnienia czynu z art. 45 w zw. z art. 4 i art. 19 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1140) oraz art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 1421), § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 września 2011 r. w sprawie zakresu i sposobu prowadzenia dokumentacji lekarsko-weterynaryjnej i ewidencji leczenia zwierząt oraz wzorów tej dokumentacji i ewidencji (Dz. U. z 2011 r., nr 224 poz. 1347) oraz art. 5 i art. 29 ust. 1 Kodeksu Etyki Lekarza Weterynarii. Odpis tego orzeczenia został doręczony pełnomocnikowi pokrzywdzonej w dniu 23 maja 2022 r.

Od orzeczenia tego w dniu 22 czerwca 2022 r. kasację wniósł pełnomocnik pokrzywdzonej M. K..

Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego w Warszawie zarządzeniem z dnia 1 lipca 2022 r., skierowanym do pokrzywdzonej M. K. i przesłanym jej pełnomocnikowi do wiadomości, powołując się na art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (tj. Dz. U. z 2019 r., poz. 1140), wezwał pokrzywdzoną do uiszczenia opłaty od złożonej kasacji w terminie 7 dni od dnia otrzymania zarządzenia. Pismo wzywające do uiszczenia opłaty od kasacji M. K. odebrała w dniu 5 lipca 2022 r., natomiast jej pełnomocnik w dniu 8 lipca 2022 r.

Pokrzywdzona w dniu 11 lipca 2022 r. przesłała do Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego pismo wraz z załączonym do niego dowodem uiszczenia opłaty od kasacji w wysokości 750 zł dokonanej na rzecz Krajowego Sądu Lekarsko-weterynaryjnego podnosząc jednocześnie zarzuty braku stosownych informacji w skierowanym do niej zarządzeniu.

Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna w dniu 19 sierpnia 2022 r. dokonała zwrotu opłaty od kasacji na rzecz M. K. tytułem „zwrotu błędnie uiszczonych opłat od kasacji w sprawie M. K.”.

Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego zarządzeniem z dnia 22 sierpnia 2022 r. na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. i art. 120 § 1, 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 62 ust. 1 pkt. 1 o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych odmówił przyjęcia kasacji.

Skarżąca w dniu 29 sierpnia 2022 r. dokonała opłaty od kasacji na rachunek Sądu Najwyższego w kwocie 750 zł.

Zażalenie na wskazane wyżej zarządzenie wywiódł pełnomocnik M. K.. Zaskarżył zarządzenie w całości. Zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego zarządzenia, a polegające na:

- a. rażącym naruszeniu art. 16 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z 62 ust. 1 pkt 1 ustawy oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia z dnia 29 lipca 1993 r. poprzez pominięcie zastosowania tego przepisu i brak stosowanego pouczenia skarżącej w wezwaniu do uiszczenia opłaty od kasacji w niniejszej sprawie obejmującego niezbędną informację o wysokości opłaty od kasacji, podstawie prawnej ustalenia opłaty od kasacji oraz sposobie opłacenia kasacji (w tym brak informacji o właściwym rachunku bankowym dla uiszczenia opłaty);
- b. rażące naruszenie art. 429 k.p.k., art. 120 § 1 i § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w związku z 62 ust. 1 pkt 1 ustawy oraz art. 530 § 2 k.p.k., poprzez:
 - bezpodstawne zastosowanie wymienionych przepisów i zarządzenie odmowy przyjęcia kasacji pomimo braku podstaw faktycznych do takiego rozstrzygnięcia, albowiem autor kasacji - tj. osoba, która wniosła pismo (w rozumieniu art. 120 § 1 k.p.k.) - nie został w sposób prawidłowy wezwany do uzupełnienia braku fiskalnego kasacji;
 - poprzestanie na błędnym i niepełnym pouczeniu pokrzywdzonej M. K. zawartym w zarządzeniu z dnia 1 lipca 2022 r., nie zawierającym

informacji o wysokości opłaty od kasacji i właściwym rachunku do uiszczenia opłaty od kasacji;

a. błąd w zakresie ustaleń stanu faktycznego poprzez:

- pominięcie okoliczności, że M. K. w terminie określonym pismem z dnia 1 lipca 2022 r. uiściła opłatę od kasacji w kwocie 750 zł na rachunek Krajowej Izby Lekarsko Weterynaryjnej, dokonując tym samym opłaty od kasacji złożonej w niniejszej sprawie;
- bezpodstawne przyjęcie, że strona została w sposób prawidłowy skutecznie wezwana do uiszczenia opłaty od kasacji oraz że wezwanie zawiera niezbędne pouczenia.

Na podstawie tak podniesionych zarzutów skarżący wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego zarządzenia i nadanie biegu kasacji złożonej w imieniu M. K. od orzeczenia Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego działającego przy Krajowej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej w Warszawie wydanego dnia 10 maja 2022 roku w sprawie o sygn. akt: KILW/015(2)04/21;
2. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych;

Nadto, z daleko posuniętej ostrożności procesowej, załączając dowód opłaty uiszczonej ponownie w dniu 29 sierpnia 2022 r. od kasacji z dnia 22 czerwca 2022 r. w sprawie KILW/015(2)04/21, skarżący wniósł o przywrócenie terminu do złożenia kasacji od orzeczenia Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego działającego przy Krajowej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej w Warszawie wydanego dnia 10 maja 2022 r. w sprawie o sygn. akt: KILW/015(2)04/21, zaznaczając przy tym, że wniosek ten składa do Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego przy Krajowej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne i musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego zarządzenia. W niniejszej sprawie doszło bowiem do naruszenia art. 16 § 1 k.p.k., art. 120 § 1 k.p.k., a w konsekwencji także art. 429 § 1 k.p.k.

Zgodnie z art. 16 § 1 k.p.k. mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, na organie prowadzącym postępowanie spoczywa obowiązek pouczenia uczestników postępowania o ciążących obowiązkach i o przysługujących im uprawnieniach,

natomiast brak takiego pouczenia lub mylne pouczenie nie może wywoływać ujemnych skutków procesowych dla uczestnika postępowania lub innej osoby, której to dotyczy.

Nie ulega wątpliwości, że wniesiona w niniejszej sprawie kasacja obarczona była brakiem sprowadzającym się do nieuiszczenia opłaty. W takiej sytuacji Przewodniczący Krajowego Sądu Lekarsko-Weterynaryjnego powinien stosując art. 120 § 1 k.p.k. wezwać skarżącą do uiszczenia opłaty od kasacji w terminie siedmiu dni, pod rygorem odmowy jej przyjęcia (art. 530 § 2 k.p.k.), przy czym jego obowiązkiem, stosownie do przywołanego wyżej art. 16 § 1 k.p.k., było także pouczenie o sposobie usunięcia istniejącego braku, co w wypadku braku opłaty sprowadzało się do wskazania jej wysokości oraz konta bankowego, na który należało dokonać stosownej wpłaty. Tylko takie pouczenie należy uznać za skuteczne, czego nie zmienia fakt, że pokrzywdzona jest reprezentowana w sprawie przez pełnomocnika, gdyż obowiązek stosownego pouczenia dotyczy reprezentanta strony. Z żadnego przepisu karnoprocesowego nie wynika, że w wypadku, gdy strona jest reprezentowana, kierowane do niej pouczenia mogą być ograniczone do określonych treści. Błędnie zatem w niniejszej sprawie do takiego ograniczenia doszło.

Zarządzenie z dnia 1 lipca 2022 r. nie zawierało informacji o wysokości opłaty ani o numerze rachunku bankowego i podmiocie, na rzecz którego opłata winna być uiszczona. Obowiązek w tym zakresie, jak wcześniej zaznaczono, ciążył na organie wydającym zarządzenie. Zarządzenie było zatem w tym, istotnym przecież zakresie, niepełne, a co za tym idzie nie mogło wywołać dla strony negatywnych skutków procesowych, w szczególności nie mogło skutkować rozpoczęciem biegu terminu do uzupełnienia pisma procesowego, tj. terminu do uiszczenia opłaty.

Należy również zwrócić uwagę na fakt, że z mocy art. 140 k.p.k., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, orzeczenia, zarządzenia, zawiadomienia i odpisy, które ustawa nakazuje doręczać stronom, doręcza się również obrońcom, pełnomocnikom i ustawowym przedstawicielom. Nie ulega wątpliwości, że obowiązek ten ma na celu realizację w sposób prawidłowy pomocy prawnej w postępowaniu, jeżeli strona z niej korzysta. Tak też jest w niniejszej sprawie.

Niezrozumiałe było zatem doręczenie wezwania do usunięcia braku kasacji jedynie stronie, a pełnomocnikowi do wiadomości, gdyż nastąpiło to z naruszeniem wskazanego art. 140 k.p.k. Zresztą w sytuacji, kiedy kasacja została wniesiona przez pełnomocnika, jemu w pierwszej kolejności należało doręczyć (pełne) wezwanie do usunięcia jej braku, co nie miało miejsca.

Wadliwość zarządzenia wydanego w trybie art. 120 § k.p.k. pociągnęła za sobą błędne zastosowanie art. 429 § 1 k.p.k. Skoro bowiem doszło do nieprawidłowości w zakresie poinformowania strony o sposobie usunięcia braku kasacji, nie było podstaw do odmowy przyjęcia tego środka zaskarżenia.

W aktualnym stanie procesowym trzeba zatem stwierdzić, że opisana w zażaleniu wadliwość informacyjna spowodowała, że termin dla usunięcia braku formalnego kasacji, pomimo wydania i doręczenia zarządzenia w tym przedmiocie nie zaczął biec. Skutkuje to tym, że jeżeli po wydaniu tego zarządzenia doszło do uiszczenia opłaty od kasacji, należy uznać, że uiszczono ją w terminie, a zatem kasacja spełnia ten wymóg formalny.

Z tych względów zaskarżone zarządzenie należało uchylić. Konsekwencją jego uchylenia będzie konieczność przeprowadzenia kontroli pozostałych wymogów formalnych kasacji, a gdy zostały spełnione, wydanie zarządzenia o jej przyjęciu, doręczeniu jej odpisów uprawnionym podmiotom, a następnie o przedstawieniu jej do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji.

Ubocznie należy wskazać, że wniosek o zasądzenie wydatków w postaci wynagrodzenia pełnomocnika jest obecnie bezprzedmiotowy, gdyż niniejsze postanowienie nie jest postanowieniem kończącym postępowanie, a tylko takie powinno zawierać rozstrzygnięcie co do kosztów (art. 626 § 1 k.p.k.)